

Chiêu Hoàng

Đêm Giáng Sinh

*Đêm đông lạnh lẽo chúa sinh ra đời,
Chúa sinh ra đời nằm trong hang đá nơi máng lừa...*

Tiếng nhạc Giáng Sinh réo rắt ra từ một tiệm bán đồ chơi với cơ man những món quà cho trẻ con. Đêm nay đêm Giáng Sinh, ngày Chúa ra đời dưới máng lừa khiêm tốn. Mọi nơi, mọi chốn, ai ai cũng vui mừng, hớn hở, chào đón con Thiên Chúa giáng trần, đem lại niềm Hạnh Phúc, an vui cho trần thế

Trên góc phố nhộn nhịp đầy ánh đèn chớp tắt với dòng người hối hả qua lại. Trên từng khuôn mặt ít nhiều thấp thoáng một niềm vui và một nơi chốn để trở về. Duy có Khôi, thằng bé bán vé số, tuy cũng

trộn lẫn trong đám người hối hả ấy, nhưng nó lại có một tâm trạng bơ vơ, lạnh lẽo và buồn sầu. Ước mơ của nó là làm sao có thể bán hết được mấy tập vé số trên tay để có chút tiền đem về phụ giúp với gia đình. Giọng nó đã khản vì mời chào, nên chỉ có thể quơ quào, đụng chạm vào những người đang hối hả ngược xuôi, cố gây sự chú ý của họ để mời mua vài tấm vé cầu may.

Bầu trời bắt đầu có thêm nhiều vì sao mọc, tối thẫm. Khôi chẳng bán thêm được tấm vé nào. Nó cảm thấy lạnh, đói. Muốn quay trở về, nhưng nghĩ đến cái xó tối tăm, với người chị đang bị bệnh, Cha chắc giờ này vẫn còn đạp xích lô, mẹ vẫn còn ngồi bán hàng rong ở các vỉa hè chắc chưa về. Nghĩ đến gia đình làm nó có thêm sức để nấn ná lại trên vỉa hè đã bắt đầu thừa người...

Khôi đi dọc theo vỉa hè. Cổ lấy giọng tươi tỉnh mời chào khách qua đường. Nó đi lang thang xuôi về con phố, niềm thất vọng làm nó muốn òa khóc. Mấy tập vé còn nguyên trong túi áo. Hình như đêm nay ai cũng quá bận, bận tới độ họ không còn được chút thì giờ để có thể khởi lên một ít lòng thương hại nhỏ nhoi đối với thằng bé.... Thất thểu, lang thang, vừa đi nó vừa khóc rầm rức....

Bước chân nó trôi vào một khu nhà với con đường và hai hàng cây yên tĩnh rồi ngừng lại trước một khung cửa sổ. Nơi đó, có thể nhìn thấy ánh đèn ấm cúng và một hình ảnh từ trong nhà hắt ra. Trong góc phòng, cây thông lớn giăng đầy những ánh đèn nhiều màu chớp tắt như những vì sao. Bên cạnh là con bé đang loay hoay ngồi chơi một mình....

Khôi dí sát mặt mình vào khung cửa. Hơi ẩm toát ra làm có thêm thường. Một sự ghen tức bỗng nảy sinh trong tâm. Nó đập mạnh bàn tay lên khung cửa. Nghe tiếng động, con bé ngẩng lên, chợt nhìn thấy thằng bé, nó bỏ đồ chơi, chạy đến bên khung cửa. Cả hai nhìn nhau, chỉ cách có một miếng kính mà là hai cuộc đời hoàn toàn khác biệt. Con bé có mái tóc quăn quăn tự nhiên, khuôn mặt bầu bĩnh với đôi mắt to đen. Nó nhìn thằng bé một lúc rồi chợt nhớ đến bức thư vừa nắn nót viết cho ông già Noel hôm qua, xin ông gửi cho nó một người bạn trong đêm Giáng Sinh - "Chắc là người này đây" - Nó toét miệng ra cười, khuôn mặt hớn hờ :

- Có phải anh mới từ nhà ông già Noel đến không?

Qua tấm kính dày. Khôi chẳng nghe con bé nói gì, nó hỏi lại:

- Em nói gì cơ ? Cho anh vào chơi tí nhé? Vừa nói, nó vừa gục gặc cái đầu...

Thấy Khôi gục gặc đầu, con bé rộn lên trong lòng một niềm vui. Nó biết ngay đây chính là món quà nó xin. Con bé kêu lên:

- Anh chờ Bé một chút. Bé đi gọi Vú

Rồi nó tắt tả quay lưng:

- Vú ơi.... Vú ơi.... Mở cửa cho bạn em vào. Nhanh lên!

Người Vú già đang ngồi ngủ gục trước cái TV mở lớn, nghe con bé kêu giật mình, ngơ ngác chạy ra hỏi:

- Ai? Ai là bạn của Bé? Khuya rồi, sao lại có bạn đến chơi hả?

Giọng con bé nghiêm trọng:

- Phải đấy. Bạn của Bé là một Thiên Thần . Chỉ có Thiên Thần mới đến vào giờ này thôi. (Giục giã) Vú ra mở cửa ngay, kéo bạn em bị lạnh...

Cả hai trở lại phòng khách. Người Vú nhìn thấy một đứa bé trai khoảng mười hai tuổi, mặt mũi tuy lem luốc nhưng không dấu được nét thông minh với đôi mắt trong sáng đang đứng ngoài khung cửa sổ. "Lại một đứa trẻ đáng thương đây" Người Vú nghĩ thầm, trong tâm bà khởi lên một mối thương cảm. Bà lẳng lặng mở cửa:

- Vào đây cháu. Nhanh lên, kéo lạnh.

Hai đứa bé gặp nhau, hân hoan. Con bé nắm lấy tay Khôi kéo đi:

- Có phải anh từ chỗ ấy tới không? Anh đi đường xa có mệt không? Khôi chẳng hiểu con bé hỏi gì. Nhưng nó cứ gật bừa:

- Mệt chứ !

Con bé lại hỏi:

- Anh có đói không?

Khôi lại gật:

- Đói chứ!

- Anh tên gì?

- Khôi. Còn em?

- Bé tên Ngọc.

Người Vú già lão đẹo theo sau, nhắc nhở:

- Bé này, bạn của Bé chỉ có thể ở chơi khoảng một tiếng thôi. Bé còn phải đi ngủ kéo chút nữa Ba Mẹ về đánh đòn đấy!

- Vú ơi, đừng lo. Ba Mẹ hôm nay đi "ball" về trễ lắm. Vú cho bạn em ăn đi...

Sau khi ăn uống no nê. Hai trẻ trở ra phòng khách với đám đồ chơi trên mặt đất. Ngọc khoe:

- Bé có nhiều đồ chơi lắm. Anh thích chơi thứ gì?

- Anh thích một cây kiếm dài đeo lưng lẳng bên hông. Anh thích làm

"Hiệp sĩ Nhật"

Ngọc ngân ra:

- Bé chỉ có đồ hàng và búp bê thôi. Hay mình chơi trò vợ chồng nghe?
- Trò vợ chồng chơi làm sao?
- Thì anh giả làm chồng, Bé giả làm vợ. Mình có con búp bê làm con.
- Rồi sao nữa hả?
- Rồi mình phải gọi nhau "anh ơi", "em ơi", bế bồng búp bê ru nó ngủ. Bé thì làm cơm, anh ngồi xem báo. Giống như Ba Mẹ Bé thường làm ấy mà!

- Như vậy thì chán lắm. Anh thích chơi trò đánh nhau cơ!

Con bé mặt xụ xuống một đồng, phụng phịu:

- Chơi đánh nhau thì chán lắm. Bé thích chơi đồ hàng hơn...
- Thôi được.... (cần nắn) Bé...phiền quá à...

Mặt con bé tươi lên. Nó có sự tượng tưởng rất phong phú. Một cách rất tự nhiên, nó reo lên:

- Ơ... Anh ơi, em bé khóc kìa, anh đỡ nó đi. Bé còn đang làm cơm nè...

Khôi luống cuống, bồng con búp bê trên tay:

- Đỡ làm sao hả em?
- Thì cứ hát "ầu ơ...ầu ơ..." đó mà. (Reo lên) À, chắc nó đang đói, anh lục trong thùng đồ chơi lấy bình sữa nhét vào miệng nó ấy!
- Được.... được....

Khôi chạy lại thùng đồ chơi, lục loạn xạ một hồi kiếm được cái bình sữa bé tí, nhét vào miệng con búp bê đang há sẵn thành một vòng chữ o. Trong khi con bé loay hoay bày một số đồ hàng ra đất. Nó để

hai cái tô nhỏ trong có vài sợi kim nhũ lấy từ cây thông trên một cái bàn nhựa con con, nhỏ xíu:

- Có đồ ăn rồi nè. Anh ăn đi!

Khôi quăng con búp bê qua một bên. Trịnh trọng nâng cái tô bé xíu lên ngang mày, giả giọng nói ồm ồm:

- Bé cho anh ăn cái gì mà...óng ánh thế ?

Con bé cười toét miệng, nhe cái hàm răng sún:

- Bé nấu hủ tíu cho anh ăn đó...

- Nhưng không có đũa hả Bé?

- Thì anh cứ dùng hai ngón tay giả làm đũa ấy mà...

- Ờ... phải, phải...

Nói rồi, Khôi lấy hai ngón tay vờ làm đũa và thức ăn vào miệng. Xong nó nhắm mắt để thưởng thức rồi "À" lên một tiếng lớn:

- Tuyệt. Bé nấu hủ tíu ngon lắm.

Con bé sung sướng ra mặt vì lời khen. Nó le te chạy đi lấy hai cái ly nhỏ xíu đặt lên bàn:

- Sữa của anh đây!

Khôi cự nự :

- Ờ... Lớn rồi, mình không có uống sữa...

- Vậy thì uống gì?

- Uống cô ca nhé?

- Thì đây. Cô ca...

Khôi dốc ngược ly cô ca vào miệng, giả vờ kêu ực...ực... Xong, nó quăng ly qua bên, đề nghị:

- Bây giờ anh giả làm hiệp sĩ nhé?

Nói rồi, nó chạy tới thùng đồ chơi, vô ý, dẫm toét lên con búp bê đang nằm bên cạnh tới móp cả tay. Nhưng hề gì, búp bê không khóc

gì cả, cứ mở mắt thao láo, miệng vẫn bủ bình sữa rất sung sướng. Nó lục tung trong thùng tìm một cây kiếm hay một khẩu súng, nhưng chẳng thấy. Bỗng nó reo lên:

- A, đây rồi!! Nó dơ lên cao một cây đuă có đính ngôi sao trên đỉnh.

Ngọc cười lớn:

- Ha...ha...ha.... Đó là cây đuă thần của bà tiên mà!!

Khôi khua khua cây đuă lên không trung, ra dáng một hiệp sĩ khệnh khạng nói lớn:

- Không sao. Ta là một hiệp sĩ có cây kiếm thần trừ gian, diệt bạo đây!!

Cả hai trẻ cùng cười ròn rã.

Lâu lắm rồi Khôi mới có được những giây phút trẻ thơ như thế. Nó cảm tưởng như nó vừa sống dậy, bắt lại nhịp đập tươi mát của trái tim non tinh khôi.

Cuộc đời cứ thế đổi thay. Qua biển cổ 75, Khôi trôi dạt theo con tàu định mệnh. Định cư ở một mảnh đất mới. Cuộc đời chàng quẹo quặt qua một con đường thênh thang đầy cơ hội vươn lên. Nay chàng trở thành một kiến trúc sư rất thành công và nổi tiếng. Gia đình chàng đã được đoàn tụ. Người chị luôn ốm đau, bệnh tật cũng lập gia đình. Riêng chàng vẫn cô đơn. Con tim thương yêu vẫn hoài vọng về một hình ảnh thơ ngây năm nào. Bao nhiêu mùa Giáng Sinh trôi qua là bấy nhiêu năm Khôi tìm kiếm lại hình bóng cũ. Dù tuyệt vọng, nhưng chàng vẫn nhất định không lấy vợ để mong tìm cho được cô bé tóc quăn, tốt bụng ngày xưa. Một lần chàng trở về quê hương, tìm lại

ngôi nhà cũ với cánh cửa sổ rộng, được biết sau 75 đã bị đổi chủ.
Người chủ cũ chẳng biết trôi dạt phương nào...

"Một lần nào, cho tôi gặp lại em..

Đôi môi ấy, đến nay còn hồng ?..."

(Thơ Du Tử Lê)

Ba mươi năm sau, cũng trong một đêm Giáng Sinh với dòng người hối hả ở một thành phố lớn xa xôi bên nước Mỹ. Người đàn ông đứng tuổi đang vội vã bước qua những gian hàng bày biện cơ man các món quà đắt tiền, chàng cố tìm kiếm một món quà đặc biệt để tặng cho cha mẹ nuôi tốt bụng, cũng là người bảo trợ cho chàng. Còn đang chần chừ chưa quyết định thì bỗng một hình ảnh đập vào mắt chàng. Con bé con, với mái tóc quăn tự nhiên, khuôn mặt bầu bĩnh và đôi mắt trong đen đang đứng phụng phịu trước một gian hàng bán đồ chơi đủ loại. Trên tay cầm chặt một thanh kiếm dài, nước mắt đoanh tròn chực rơi trên má. Bên cạnh, người mẹ đang dỗi dằn:

- Con gái ai lại chơi kiếm bao giờ? Thôi, bỏ lại đi. Ông già Noel đã mua cho con một con búp bê bự ở nhà kia. Mình về thôi...

Con bé òa lên khóc:

- Hụ...hụ...hụ... Nhưng con thích cái này cơ !

Có điều gì đó bóp nghẹn lại làm người đàn ông lặng đi, tê điếng. Chàng nhìn người thiếu phụ. Một vài nét thân quen nào đó còn loáng thoáng trên khuôn mặt. Cánh cửa của quá khứ bỗng mở tung, chàng nhớ lại như in hình ảnh một mùa giáng sinh năm nào. Tim chàng

nhói lên một niềm đau tê tái. Người mà bao nhiêu năm nay chàng kiếm tìm một cách tuyệt vọng đang đứng trước mặt chàng đây! Rất gần, nhưng cũng thật xa vời. Mọi hy vọng mong manh gần như bị đốt sạch.

Ngọc ơi, sao anh gặp em trong những khoảng thời gian éo le mà anh không thể nắm bắt ? Một là quá sớm, hai là quá trễ... Suốt cuộc đời anh chỉ là một chuỗi kiếm tìm. Để hôm nay tình cờ gặp lại, trong một tình huống không thể sửa đổi được nữa. Em vẫn là em - Một hạt ngọc quý giá mà anh đã không ngần ngại đánh đổi cả đời mình - nhưng vẫn còn quá sức xa với tầm tay anh với...

CHIỀU HOÀNG

Nguồn: <http://vietart.site.voila.fr>
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 1 tháng 12 năm 2009